

bilo bi ji naposled jedno, ali pride iz hiše očetove, kjer ni pila ljubezni, v drugo hišo, kjer tudi ni ljubezni — ali, ali — baš ljubezni sèn je objel nje dušo; to čuti, da ji zastane, umrè srce, ako bi se udala tej zvezi . . . To je res oče, ki stoji ondu pri oknu; prirodni zakon veleva, da mu bodi poslušna, ali tudi poslušnosti so meje. In vender, brez žrtve ni pomoči . . . Nji smrt, njemu življenje! Ali je to tudi prirodni zakon?

Ne, nocoj se ne more odločiti, nocoj ne! Pred očmi ji plove kakor mrak, jutri se upokojí, jutri odgovorí. Ponóči se ji razbistré misli, saj ji ni premišljati mnogo. Nji smrt, očetu življenje. Ali ni lepo slušati glas očetov, in kolikor teže, tem lepše? In če ga ne more Bog, če ga jedino sedaj ne more? . . .

Nikjer rešilne poti!

Reci kdo, kje je strašnejša smrt od smrti živočutega srca dekleškega?

In vselej ni zaslužena takova smrt! —

Vir.

Z goré po dolini samótni
Tja v nepremerno plan
Počasí, utrujen od téka
Zigrava vir hladan.

Doklèr se pretakal po góri,
Veselo je šumèl —
Kdo zná li, zakaj pa v dolino
Užaljen je prispèl?

Tam pustil je svojcé na góri,
In pustil dom mirán,
In cvetje in rádost planinsko
Ostavil je solzán.

A jedno prinesel je s sábo
V dolinski tuji svet:
Spomin na minulostí srečo,
Na gorski dragi cvet . . .

Z goré po dolini samótni
Tja v nepremerno plan
Počasí, utrujen od téka
Zigrava vir hladan.

Kot vzdihé šepeče valovje
In pravi vir takó:
Da slednja je težka ločitev,
Grenkó da je — slovó!

Gr. Novák.

